

[Ellen Poulsen.]

afløsere. Det ville simpelt hen være umuligt at gøre det. Den nu foreslåede affattelse blev ikke mindst af den ærede formand for udvalget udlagt således, at kommunalbestyrelsen skulle have mulighed for at træffe aftale med nogle kvinder inden for sognets område, som man i sygdomstilfælde kunne kalde på og sende ud som husmoderafløsere. Derfor, højtærede justitsminister, er jeg glad for, at det hedder „husmoderafløsningsordning“, og jeg går ud fra, at min tydning af ordet er i fuld overensstemmelse med det, der blev vedtaget i udvalget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslag nr. 1

vedtoges med 100 stemmer mod 21.

§ 1, således ændret, og §§ 2-7

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 2

vedtoges med 102 stemmer mod 21.

§ 8, således ændret, og § 9

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ministres strafansvar [af Iver Poulsen m. fl.].

(Lovforslaget (nr. 125) findes i tillæg A. sp. 1553, fremsættelsen i tidenden sp. 4659).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Det er med stor glæde, jeg har læst det forslag til lov om ministres strafansvar, som er fremsat af det ærede medlem hr. Iver Poulsen på partiet de uafhængiges vegne,

og selv om jeg heller ikke kan anse dette forslag for egnet til gennemførelse i den foreliggende form, er det efter min mening helt klart, at forslaget på flere punkter betegner væsentlige forbedringer i forhold til det tidligere af venstre og det konservative folkeparti fremsatte forslag, og dermed også er et mere frugtbart grundlag for en principdrøftelse.

Når jeg herefter skal tage standpunkt til, om den forudsætning, at være et juridisk holdbart og forsvarligt grundlag for en lovgivning på dette område, er opfyldt af det foreliggende forslag, støder jeg på den samme vanskelighed som ved min bedømmelse af det tidligere forslag: at der savnes en mere præcis angivelse af, hvad det er, forslagsstillerne ønsker at opnå. I bemærkningerne siges alene, at forslagsstillerne i det væsentlige deler de synspunkter, der er fremsat af ministeransvarlighedskommissionens mindretal. Ifølge fremsættelsen angives begrundelsen først og fremmest at være af folkelig-psykologisk karakter, uden at det er helt klart, hvad der ligger heri.

Herefter må en vurdering af forslaget overvejende bygge på en undersøgelse af, om det indebærer udvidelser og præciseringer af ansvarsgrundlaget, og om disse udvidelser og præciseringer er rimelige og hensigtsmæssige. Selv om man vil indskrænke sig til en principiel vurdering af forslaget, er det derfor påkrævet i et vist omfang at gå i enkeltheder med hensyn til dets bestemmelser.

Ved en sådan gennemgang møder man den ulempe ved forslaget, at det i nogen grad savner klarhed i den systematiske opbygning. Dette er, så vidt jeg kan se, et af de få punkter, hvor forslaget i juridisk-teknisk henseende står tilbage for venstres og det konservative folkepartis lovforslag. Sidstnævnte forslag havde den fordel, at det forholdsvis klart sondrede mellem på den ene side regler om, hvilke handlinger og undladelser der kan henregnes til en minister som ansvarsbegrundende, altså navnlig spørgsmålet om, i hvilket omfang en minister er ansvarlig for andres, for kongens, andre ministres eller underordnede tjenestemænds handlinger eller undladelser, og på den anden side regler om, hvilke nærmere betingelser